

POSTANOWIENIE

28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 28 maja 2025 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku M. W.

z udziałem R. L. i Skarbu Państwa - Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie w W.

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej M. W.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu

z 3 lipca 2024 r., I Ca 290/24,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od M. W. na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej oraz R. L. po 360 złotych kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia M. W. do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca M. W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Sieradzu z 3 lipca 2024 r., zaskarżając je w całości, wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie

o uchylenie postanowienia i orzeczenie co do istoty sprawy w sposób szczegółowo wskazany w skardze kasacyjnej.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w odniesieniu do zarzutu skargi kasacyjnej, w ramach którego skarżący zakwestionował prawidłowość podpisu sędziego złożonego pod sentencją zaskarżonego orzeczenia, oraz zarzutu dotyczącego dokonanego przez Sądy *meriti* rozgraniczenia jako naruszającego art. 153 w zw. z art. 172 § 1 k.c.

Ponadto wnioskodawca powołał się na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne związane z podpisywaniem sentencji orzeczenia przez sędziego rozpoznającego sprawę dotyczące ustalenia, co należy uznać za podpis sędziego pod sentencją orzeczenia.

W odpowiedziach na skargę Skarb Państwa – Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie w W. oraz R. L. wnieśli o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi.

Skarżący nie wykazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim nie może być skuteczny zabieg, którym posłużył się wnioskodawca, powołując się w ramach uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania na naruszenie przepisów wskazanych w ramach podstaw kasacyjnych. Są to przecież dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie

konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia SN: z 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02; z 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07; z 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, i z 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08).

Ponadto argumentacja skarżącego w części, w jakiej dotyczy oczywistej zasadności zarzutu skargi kasacyjnej dotyczącej rozgraniczenia jest wymierzona w znacznej mierze w dokonaną przez Sądy *meriti* ocenę dowodów i poczynione na tej podstawie ustalenia faktyczne (s. 5 skargi kasacyjnej). Jednak ta sfera uprawnień jurysdykcyjnych sądu nie może być przedmiotem zarzutów kasacyjnych, gdyż w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów a zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy jest w postępowaniu kasacyjnym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Skarżący podnosi bowiem, że Sądy *meriti* nie uwzględniły, iż rozgraniczenie powinno być dokonane w pierwszej kolejności według stanu prawnego, co oznacza również uwzględnienie zasiedzenia jako zdarzenia kształtującego ten stan. Rzecz jednak w tym, że kwestia zasiedzenia nie została w toku postępowania pominięta, zarzut ten został rozważony, ale ze względu na przyjętą przez Sądy ocenę dowodów uznano, iż do zasiedzenia nie doszło. Weryfikacja tej oceny wymagałaby odmiennej oceny dowodów i innych ustaleń faktycznych, co na etapie postępowania kasacyjnego nie jest przecież możliwe.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji

i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Sąd Najwyższy przypomina, że konstrukcja takiego zagadnienia powinna odpowiadać wymogom zagadnienia prawnego, o którym mowa w art. 390 § 1 k.p.c. (postanowienie SN z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06). W konsekwencji dopuszczalne jest przedstawianie zagadnień (pytań) prawnych wyłącznie „do rozstrzygnięcia”, a nie „do uzupełnienia”. Pytanie takie, zaczyna się zawsze od partykuły pytajnej „czy”. Oznacza to, że rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego, dokonuje się przez wybór towarzyszącej mu odpowiedzi (postanowienie SN z 13 kwietnia 2000 r., III CZP 2/00). Przedstawione przez skarżącego zagadnienie prawne tych wymagań nie spełnia. Niezależnie od tego należy wskazać, że skarżący zaniechał sporządzenia odrębnego uzasadnienia dla pierwszej przesłanki kasacyjnej.

Uszło przy tym uwadze skarżącego, że skuteczne zakwestionowanie złożenia podpisu przez sędziego pod sentencją zaskarżonego postanowienia prowadziłoby do wniosku, że postanowienie to w sensie procesowym nie istnieje, a w konsekwencji – wniesiona skarga kasacyjna jest niedopuszczalna. Trudno przyjąć, że argumentacja wskazująca na niedopuszczalność skargi powinna przekonywać o istnieniu podstaw do przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, obciążając skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[r.g.]

